

jom ganske vist, saa brugeligt et Arbejde det vistnok har været for sin Tid, dog nu maa anses for at være aldeles forældet. — De Punkter, som Udvalget har fremhævet i sin Betænkning, ere væsentlig kun dem, om hvilke der under Forhandlingerne de seneste Gange, da Straffeloven har været for, har været større Dissens. Jeg tror, at det vil være tilstrækkelig at gennemgaa dem ganske kort for at sætte det høie Thing iftand til at danne sig en Mening om, hvorledes vi ere komne til det Resultat, at stemme for Straffelovens uforandrede Vedtagelse. Det vil være i Thingets Grundring, at ved tidligere Forhandlinger af Straffeloven har der baade i det andet Thing og i dette været lagt megen Vægt paa, at man i den militære Straffelovgivning skulde beholde, hvad der har faaet Navn af en intensiv Straf, det vil sige en Straf, der er hurtigt eyevoeret, hurtigt afgjort, og som virker meget selesligt, saaledes, at man kunde haabe, at den skulde virke affrækkende uden i nogen væsentlig Grad at indskrænke den Brug, som Staten har for Manden under hans Tjenestetid. Smidlertid er Udvalget kommet til det Resultat, at skal man have intensive Straffe i strengeste Forstand, det vil sige Straffe, som ere meget hurtigt afgjorte, lade saadanne sig ikke udtænke, uden at man vil gaa til Straffe, der medføre en koalificeret legemlig Videlse for Delinquenten. Saadanne Straffe maa vistnok siges — om med Rette eller Urette, skal jeg lade staa hen — at stride imod, hvad der i vore Dage er den almindelige Opfattelse af Betingelserne for henfignismæssige Straffe, og er det Tilfældet, at det vilde stride imod den moderne Opfattelse at indføre eller bibeholde i en ny Straffelov korporlige Straffe, saa har Udvalget ment, at der i ethvert Tilfælde ikke er Andet at gjøre end at høre sig for denne Opfattelse og altsaa give Afkald paa de legemlige Straffe. Det er ikke uden Betænkning, at man har bestemt sig dertil. Smidlertid er det fra anden Side, i det andet Thing, blevet foreslaaet at indføre ved Armeen en Straf, som hidtil kun er bleven brugt til Orlogs, og som menes til en vis Grad at kunne erstatte de virkelige, i strengere Forstand intensive Straffe, nemlig den saakaldte Bøiestraf. Flertallet ser ingen skjellig Grund til at negte at gaa ind paa Anvendelsen af Bøiestrafen, der jo allerede i tidligere Forslag er bleven foreslaaet brugt til Orlogs og ligeledes er bleven foreslaaet brugt ved Hæren som Nødhjælp under Feltforhold. Man ser ikke nogen Grund til for den Sags Skyld at forlange en Forandring indført i Straffelovudkastet, idet man erkjender, at denne Bøiestraf, om den end ikke i strengeste Forstand kan kaldes en intensiv Straf, dog har Fordele, forsaavidt det er en Straf, der lader sig hurtigt eyevoere, og som muligvis ved sin Form kan have en særegen Virkning paa dem, der underkastes den, og vi ere

enige om, at som en korporlig Straf kan den paa ingen Maade betragtes. Det er en skærpet Arreststraf, og som saadan er der Intet til Hinder for at optage den ved Siden af de øvrige Former af skærpede Arreststraffe, som Straffelovudkastet indeholder, og med Hensyn til hvilke jo Alle have været enige om Nødvendigheden af at bibeholde dem. — Der er et andet Punkt, som har været Gjenstand for særlig Overveelse, fordi man har haft nogen Betænkning derved. Det er det Punkt, der handler om, hvorledes man skal høre sig ad med de uorne Individer, som Erfaringen viser nødvendigvis ville forekomme blandt den store Masse af Børnepflichtige, uorne Individer, som det ikke er let med sædvanlige Straffe at holde i Awe og bringe under militær Disciplin, men som synes at have en ganske særegen Vanfærlighed ved at høre sig under Myndighed og Lovens Verredømme. Som bekjendt foreskriver Udkastets § 32, at saadanne Individer ville kunne fjernes fra deres Afdeling ved Krigsretsdom. Det betegnes som en Tilfølgstraf, at de kunne fjernes fra deres Afdeling for dernæst paa anden Maade at bruges til Krigsmagtens Nytte. Der er dem i Udvalget, som vilde have sat Pris paa, om Bestemmelsen i denne Henseende havde været givet noget mere skarpt, noget mere bestemt. Saaledes, som Paragraphen er affattet, vil den Maade, hvorpaa den skal benyttes, i en meget væsentlig Grad komme til at afhænge af, hvorledes man vil begynde med at sætte den i Værk. Naar Udvalgets Flertal trods de Betænkninger, der have været reiste i saa Henseende, har troet endda at kunne tilraade at vedtage § 32 uforandret, er det i Tillid til, at Krigsbestyrelsen vil vide at iværksætte denne Paragraphs Bestemmelser, naar Tilfældet kommer, paa en saadan Maade, at det at blive fjernet fra sin Afdeling virkelig bliver til en Straf, en Tilfølgstraf, saaledes som det af Loven er tænkt at skulle være, og at Krigsbestyrelsen paa den anden Side vil vide at lade denne Straf eyevoere paa en saadan Maade, at Humanitetens Fordringer ville ske Fyldest. Ved at votere denne § 32 vil Landstinget, om jeg saa maa sige, give Krigsbestyrelsen et Tillidsvotum. Jeg tror ikke, at jeg vil møde Modsigelse, naar jeg mener, at den Tillid, som Landstinget og Rigsdagen i sin Helhed derved viser Krigsbestyrelsen, vil fra alle Sider blive erkjendt for at være velforjent, idet vor Krigsbestyrelse jo i en meget lang Tid har vidst at opretholde Disciplinen i Krigsmagten, uden nogenfunde at gaa ubover Humanitetens og Menneskelighedens Fordringer. Jeg tror ikke, at der fra nogen Side vil blive reist nogen Tvivl om, at disse Fordringer ville blive respekterede. Den Klasse af Individer, som vil være hjemfalden til at fjernes fra deres Afdelinger, vil, om end ikke nysigtig, saa dog i alt Væsentligt, komme til at falde sammen med den Klasse af Individer, som hidtil, ifølge